

AIRWOLF

I

GREENBERG

© CHARLIE GREENBERG, 2016

ISBN: 978-80-88091-38-7

VYDAVATELSTVÍ CHARLIE GREENBERG

SLOVO AUTORA

Představ si, že žiješ dva životy. Že když jdeš spát, žiješ jeden život a když usneš, vlastně se probudíš do druhého života. Pořád jsi to ty, ale který svět je skutečný a který je sen?

AirWolf právě tohle prožívá. Jednou je ve vesmíru jako konzultant za planetu Zemi vedoucí mezigalaktický obchod, který se dostane do podivného zvratu událostí. V druhé realitě je obyčejným mladým mužem, který prožívá běžný život se svou manželkou. Tedy až na jednu drobnost... Každý den je neděle. Pořád ta stejná neděle dokola a dokola.

Jediný způsob, jak záhadnou smyčku událostí rozmotat, je se ponořit ještě hlouběji. A co člověk najde, když jde hlouběji? Najde střípky pravdy, kterou možná nechtěl znát. Ale bez ní by nemohl pokračovat dál.

Máš odvahu začít číst?

Ozvalo se rozbití hrnku o podlahu. James otevřel oči a ohlédl se směrem ke dveřím, odkud zvuk přišel. Povzdechl si. Nenapadlo ho, že by mu někdy mohlo udělat radost rozbití hrnku tolik jako v tuhle chvíli.

„Co se stalo?“ zeptala se rozespale Terry.

„Jane asi rozbila hrnek,“ odpověděl James. „Jak ses vyspala?“

„Kolik je hodin?“

„Půl osmé,“ oznámil při pohledu na budík.

„Je neděle, že jo?“

„Je,“ odpověděl zamyšleně James.

Terry znala svého manžela natolik dobře, že jí drobná nuance v jeho hlase neunikla. „Co se děje?“ zeptala se po chvíli.

James se podíval na svou krásnou ženu. Její vlasy byly rozprostřené na polštáři a očima prohlížela Jamese jako rentgen.

„Měl jsem hodně zvláštní a živý sen,“ odpověděl. „Probudil mě až ten hrnek.“

„Taky jsem to slyšela. Co v tom snu bylo?“

„Bylo to celé zmatené. Nejdřív jsem viděl, jak někde v dálce vzlétla kosmická loď. Potom byla chvilku tma a najednou jsem se díval velkým oknem na planetu Zemi z vesmíru. Seděl jsem na nějaké židli a cítil jsem se hrozně zle. Byl jsem malátný, cítil jsem tlak v hlavě - jako praštěný pytle.“

„Co se dělo dál?“ povzbudila ho Terry.

„Dál?“ zamyslel se James. „Dostal jsem do ruky nějakou

krabičku s barevným práškem. Chtěli po mně, abych si trochu vzal a snědl to. Zamotala se mi po tom hlava. Už si jen pamatuji, že někdo vedle mě se rozplácl na zemi. Byla to nějaká holka, asi jí bylo zle. Potom ten hrnek.“

„Co si myslíš, že ti to chtělo říct?“ zeptala se Terry, která věděla, že její manžel je hloubavý typ a za vším něco hledá.

„Nevím. Možná... možná, že bych se měl od něčeho odpoutat. Vzlétnou do vesmíru a pozorovat život z nadhledu.“

„Ještěže se rozbil ten hrnek,“ zasmála se.

Naznačila, aby si za ní James opět přilehl a na chvíli se objali. Nereagoval. Terry měla chvíli pocit, zda to nepřehnal. Raději už nic neřekla.

„Půjdu si zaběhat,“ řekl.

„Normálně neběháš,“ podivila se. „Zvlášť ne v neděli.“

„Já vím. Potřebuju to ze sebe nějak setřepat, vydýchat, dostat to prostě ven. Mám něco koupit na snídani?“

„Mám chuť na tousty a vezmi něco na oběd. Jo, a pokud budou mít, tak mi prosím vezmi nevoňavé vložky. Už mi dochází, tak ať mám do zásoby.“

„Fajn, vrátím se do hodiny,“ oznámil James, když si oblékal sportovní oblečení.

Ještě si vložil peníze do kapsy, vzal klíče a vyběhl z bytu. Terry se za ním dívala. Nebylo to často, ale někdy se mu skutečně zdály těžké sny a po nich se potřeboval uvolnit a vyčistit hlavu běháním, masáží a někdy horkou koupelí. Podívala se z okna na šedivé nebe: „Dnes strávím den v posteli, tam by ani psa nevyhnal.“

James běžel přes křižovátku do kopce, kde zvolil rychlý sprint. Poté, co zabočil do vedlejší ulice, zvolnil. Uvědomil si, že tréninku příliš nedává a rychle se zadýchá. Zvolnil do klusu a nakonec do chůze. Zvolil metodu intervalového tréninku, který jej učil dobrý kamarád. Minutu sprint a potom dvě minuty volné chůze. Tohle střídá okolo půl hodiny. Fyzička se potom zlepšuje mnohonásobně rychleji oproti běžnému vytrvalostnímu běhu.

Běžel po schodech okolo střední školy, cestou kolem rodinných domů a nakonec zamířil ke hvězdárně na kopci v parku. Běžel kolem moderní budovy s velkým teleskopem na střeše. Znovu se mu vybavil sen. Pohled na planetu Zemi, podivný prášek, divný pocit a tlak v hlavě. Sport mu pomáhal, měl dobrý pocit, že vyběhl, i když bylo podzimní chladno, a navíc zataženo.

„O vesmíru se mi zdálo kvůli tomu filmu,“ pomyslel si, když se chvíli vydýchával. „Je to jen náhoda, ale bylo to neskutečně živé a barevné, jako bych tam skutečně byl. Mozek si se mnou pěkně hraje.“

To už běžel z kopce, k obchodu. Vzal si košík a koupil všechno, co si Terry přála. Vyběhl z obchodu a klusem se vrátil domů.

„Dnes se ti nákup skutečně povedl,“ zaradovala se Terry. „Vložky jsi vybral skvěle, mám radost, díky!“

James, kterému běhání pomohlo, se usmál. Dal si teplou sprchu a nasnídal se. Věděl, že se Terry bude odpoledne chtít

dívat na nějaký film a bude se chtít tulin. Proto zasedl k počítači a udělal si přípravu na schůzky, které měl další den. Poměrně nedávno se stal textařem pro firemní zákazníky. Psal pro ně texty na web, pozvánky a slogany. Díky dobrým kontaktům se spojil se zajímavými klienty, kteří byli nadšení z jeho práce, a hned získal zakázky. To, co by jiným trvalo rok, jemu trvalo pár týdnů. Terry vedle sledovala nějaký dokumentární pořad na internetu.

Až do odpoledne si James myslel, že už je po divokém snu v pořádku. Opak byl pravdou. Neměl příliš chuť k obědu a jídlo mu neudělalo moc dobře. Pořád se divil, že mu mozek dává tak zabrat, protože si nejspíš jeho vědomí myslelo, že let vesmírnou lodí skutečně absolvoval.

Po obědě s Terry vybrali film, který stáhnou z internetu. Večer se na něj chtěli podívat a užít si sami sebe. Moc času neměli. Mladí manželé, jedni z mála v okolí, kteří se rozhodli, že spolu chtějí zůstat po zbytek života. Navzájem si maximálně seděli životní filozofií a také protože oba příliš nemuseli společnost. i přestože se na veřejnosti prezentovali jako energičtí lidé, nic jim nedělalo větší radost než být sami nebo nanejvýš s tím druhým.

Odpoledne už James moc práce neudělal. Počasí bylo neinspirativní a chtěl si v neděli odpočinout. Předešlé odpoledne strávil u spolupracovníka a připravovali velkou kampaň pro novou firmu. Raději na chvíli rozjel počítačovou hru. Ta mu pomáhala odpojit se od běžného života.

Večerní film byl zábavný. Terry se nejdřív bála, že to bude absolutní průšvih a že jí to nic nedá. Nakonec se oba nasmáli. Hlavně mohli být chvíli spolu a užít si zábavu společně.

„Dobrou noc,“ popřála Terry svému manželovi.

„Dobře se vyspi,“ pohladil ji James po vlasech.

Zhluboka se nadechl. Užíval si příjemné chvíle, ticha a tmy. Oči se mu začaly zavírat, když jím náhle projel šok. Celý se zatřásl a rozmáchl se rukama kolem sebe, ve snaze se něčeho chytit. Najednou si uvědomil, že sen, který předešlou noc měl, nebyl jen sen.

„Konzule AirWolfe,“ ozval se mužský hlas z dálky. „Konzule, probudte se.“

„Co je?“ zeptal se malátným hlasem. „Co se děje?“

„Je zpět, odneste ho na pokoj. Dejte mu další dávku hydropaminu a udržujte ho při vědomí. Ať je u něj jeho konzultantka.“

Svět byl mlhavý a nekonkrétní. Nemohlo mu však uniknout, že skrze velké okno vidí planetu Zemi, jak se klidně otáčí ve vesmíru. Zamrazilo ho a polil jej studený pot.

„Kde to jsme?“ vypravil ze sebe.

V tu chvíli ucítil injekci v levé paži. Sykl bolestí. Sestře se příliš nepovedlo zacílit.

„Pane konzule,“ řekl ženský hlas, „jste na vesmírné stanici Prime 12.“

„Jste mi povědomá,“ dostal ze sebe poblouzněný AirWolf.

„Jsem vaše osobní konzultantka Rain, pane.“

Náhle se svět zaostřil. AirWolf rukou odehnal muže, kteří jej vedli.

„Výborně,“ řekl. „Potřebuji výpis svých aktivit. Kdy začínáme?“

Rain se podívala na dva mediky, které AirWolf už nepotřeboval, a poslala je mávnutím ruky pryč.

„Zde je váš seznam dnešních aktivit,“ řekla černovlasá, přitažlivá žena. AirWolf si ji nenápadně prohlédl. „Nezapomeňte především na setkání s vrchní radou za hodinu zemského času.“

„Co se bude probírat?“

„Seznámení s misí a vaší rolí, pane.“

„Ukažte mi můj pokoj. Potom můžete jít, Rain.“

„Tudy, pane,“ vedla jej konzultantka.

Dovedla ho do pokoje, jenž měl okno do volného vesmíru. Díval se směrem, kde, podle hvězdných map, cestoval Jupiter prostorem. Pokoj byl strohý, ale moderní. Na pracovním stole jej čekal připravený počítač. v místnosti hrála příjemná hudba a první, co ucítil, byla vůně hořícího krbu, který byl pouze zobrazený na velké televizi, a pomocí aroma hořícího dřeva se šířila vůně.

„Mohu pro vás udělat ještě něco, pane?“ zeptala se Rain.

AirWolf se na ni zadíval a zcela neskrytě si ji prohlédl od hlavy až k patě a nazpět. Konzultantka předstírala, že se to nestalo.

„Jste laskavá, to bude vše. Sejdeme se za hodinu u zasedání rady.“

„Kdybyste cokoliv potřeboval, pane, jsem kdykoliv na příjmu.“

„Děkuji,“ řekl a dal najevo, že Rain může odejít.

Automatické dveře se zavřely. Nastal klid. AirWolf se zadíval na vesmír. Byl nekonečný a krásný. Prázdný, klidný a tichý. Zhluboka se nadechl. Až v ten moment si uvědomil, že měl zvláštní sen o životě na Zemi. Blondýna Terry, vzpomínal si. Její jméno se mu líbilo. Byla přesně jeho typ a měla něco do sebe.

Náhle ucítil další vlnu meziatmosferické nevolnosti. Na chvíli se musel přidržet stolu. Rychle odezněla. Zhluboka se nadechl. v jeho mysli se ukázalo několik vzpomínek. Neuměl je zařadit. Donutily jej zamyslet se nad tím, jak se vzal tady. Na stanici Prime 12, ve vesmíru nad planetou Zemí.

Nemohl si na nic vzpomenout. Na nic, co bylo před tím, než se objevil tady. Ze zmateného zamyšlení jej vyrušilo zapípaní komunikátoru.

„Pane, podle grafů jste právě měl malou meziatmosferickou nevolnost. Je vše v pořádku? Jsem na cestě k vám.“

„Jsem v pořádku, konzultantko Rain,“ řekl klidně AirWolf.
„Rád vás budu mít u sebe.“

Otevřely se dveře.

„Je něco, co bych měl před velkou radou vědět?“ zeptal se AirWolf.

„Ne, pane, veškeré informace získáte na místě,“ odpověděla

strojeně Rain.

„No tak,“ zasmál se, „uvolněte se trochu,“ vybídl konzultantku. „Máte ráda tanec? Jste až příliš krásná na to, abyste byla tak strojená.“

V tu chvíli začala hrát příjemná romantická hudba.

„Uvolněte se,“ vyzval ji mile.

„Ne, pane, to by bylo nevhodné,“ řekla pevně.

„Jste přeci moje konzultantka, je to tak?“

„Ano, pane.“

„Nepracuje se mi ve vaší blízkosti dobře, jste napjatá, nemohu vedle vás tvořivě myslet. Uvolněte v sobě trochu své spontaneity a inspirace, otevřete se svým přirozeným pocitům.“

Když AirWolf mluvil, nebylo snadné mu odolat. Rain se stále tvářila vážně. Bylo na ní však vidět, že ji znervózňuje.

„Jste nádherná a mladá, máte v sobě tolik citu a vnímavosti. Musí vás dusit být svázaná ve své roli konzultantky. Můžeme být mnohem silnější, když se otevřeme jeden druhému a najdeme společnou energii.“

„Pane,“ přerušila jej Rain, „vidím, že je vše v pořádku. Odcházím. Setkáme se na radě. Přijďte v čas.“

Konzultantka vyběhla ze dveří. Zavřely se za ní.

AirWolf se chvíli cítil zvláštně. Jakoby to vůbec nebyl on.

Na holografickém displeji svého počítače měl připravené uvítání na Prime 12 s videoklipem na velkou televizi, který představil, jak Prime 12 funguje, kde jsou veškerá odpočinková centra, pracovní centra a záchranné moduly naváděné na základnu na Zemi. Počítač mu nabídl vyjmutí přenosného

zařízení, které v sobě mělo navigaci stanicí, komunikátor s konzultantkou Rain a připojení na vnitřní síť, kam chodily důležité informace ze světa dole na Zemi. Už byl čas vyrazit na velkou radu.

„Zdravíme vás, AirWolfe,” řekl bělovlasý muž s ostrou tváří.

„Rád vás poznávám, pane radní Bernhaime,“ řekl uctivě konzul.

„Děkuji,“ řekl tvrdě a bez emocí radní.

Rain konzula uvedla na místo v lóži mezi ostatní spolucestující z transportu. Mlhavě si je pamatoval. Čtyři ženy a dva muži. Vypadali klidně. AirWolf cítil, že nejsou zmatení, jako on.

„Vážená rado, ctění konzulové,“ promluvil radní Bernhaim. „Dnes jste byli transportováni po měsících příprav. Nyní trpíte dočasným výpadkem paměti, který se během dnů napraví, a budete si vzpomínat na vše potřebné. Meziatmosferické lety zatím mají tyto nežádoucí účinky. v případě potřeby se obraťte na své konzultanty, pomohou vám.“

Nyní k věci. Byli jste sem transportováni jako konzulové pro mezisoustavní vyjednávání v záležitosti Ramanaků a lidí. Tato loď je plně vybavená bitevní jednotka, která byla stvořena pro obranu Země před narůstající nejistotou z vedlejší soustavy planet. Technologie Ramanaků jsou pokročilejší, mají již velmi funkční systémy pro převedení světla do smrtícího paprsku. My jsme však díky géniům dvacátého století velmi silní. Atomové

a vodíkové zbraně jsme dokázali upravit, že by mohly zničit třeba celou planetu, kdyby to bylo potřeba.

Nejdříve jsme dostávali výzvy ke kapitulaci, že jinak Ramanakové napadnou Zemi a vezmou si naše zdroje nerostných surovin násilím. Když jsme ukázali svou sílu proti několika jejich jednotkám, rozhodli se přistoupit na vyjednávání o míru a spolupráci.“

AirWolf poslouchal pozorně. Měl z Bernhaima zvláštní pocit. Byl tvrdý, nesmlouvavý a rozhodnutý bojovat, ničit a vraždit, pokud to bude jen trochu nutné. Vlastně působil, že by mu to dělalo i radost.

„Nyní nastala chvíle, kdy máme vyjednávat o výměně technologických plánů a surovin, které mohou pomoci vývoji obou civilizací na novou úroveň. Tohle je váš úkol, vážení konzulové. Byli jste vybráni na základě předpokladových testů ze školy, grafologie, astrologie, mapování osobnosti, transakční analýzy a mnoha dalších testů, které ukázaly, že vás sedm jste nejlepší a nejsilnější z celého lidstva pro vyjednávání tohoto rozměru a charakteru.

„Prosím, mohl byste být konkrétnější?“ ozval se jeden z konzulů vedle AirWolfa.

„Ano pane, Pointere,“ řekl Bernhaim. „Přesně jak bych od vás očekával. Trefně a přesně. Pojd'me k podstatě.

Chceme od Ramanaků získat technologii Airis a veškeré prvky nutné ke konstrukci tohoto vynálezu. Airis je přístroj, který dokáže simulovat sluneční svit bez nákladů, čtyřiadvacet hodin denně, se stejnou intenzitou. Mohli bychom tak získat

světlo, teplo, čistou vodu a mnoho dalšího, co svět potřebuje, bezplatně a pro všechny.“

„A co chtějí oni?“ zeptala se žena sedící v lóži před AirWolfem.

„Trefná otázka, EarthValue, dostáváte svým předpokladům. Fascinující.“

„Zájem Ramanaků je v nerostných surovinách,“ odpověděl Bernhaim.

„V jakých?“ doplnila EarthValue.

„Čekali byste zlato a stříbro? Prvky, které dávají život všem našim technologiím? Potom se mýlíte. Mají zájem o mnohem nenápadnější a neznámé prvky. Jsou to roventárium, barnumium a tremixolineum. Tyto prvky znát nebudete, jsou velmi výjimečné a lidstvo je zatím neumí využít. Ramanakové mají citlivé senzory. Na naší planetě zjistily velký výskyt těchto prvků. Je velmi složité je získat v čisté formě. Na jejich planetě měli jen velmi malou zásobu a od nás chtějí část našich zásob.“

„Jakou hodnotu má tato směna pro Zemi a jakou pro Ramanaky?“ zeptal se třetí konzul z transportu.

„TrueBalance, jste úžasný člověk. Děkuji za otázku.

Směna je poměrně složitá. Nevíme, jak velkou hodnotu mohou prvky roventárium, barnumium a tremixolineum mít v budoucnosti. Naše technologie ani odhady nejsou schopné hodnotu jasně určit. Ani nevíme, jak moc se rovná zisk technologie a prvků k sestrojení Airis výměně za prvky z naší planety.

To je váš úkol. Zjistěte, jakou má skutečnou hodnotu směna

mezi našimi planetárními soustavami. Za dva dny máme mít předjednání se zástupci Ramanaků zde na Prime 12. Vaši konzultanti vám předají veškeré informace ve správný čas. Nyní si jděte odpočinout. Zítra vás čekají schůzky jeden na jednoho mezi sebou a na závěr přípravné jednání.“

AirWolf náhle na tváři Bernhaima uviděl cosi nepřírozeného. Měl jasný pocit, že se teď chystá udělat něco nepravého. Neuměl to však jinak pojmout.

„Jedná se o největší obchod v dějinách lidstva a my musíme být lépe připraveni než Ramanakové. Na jednáních leží budoucnost lidstva.“

Ostatní konzulové kývli na souhlas a postupně opouštěli jednací sál. AirWolf je následoval.

„Pane, ve svém dataletu máte aktualizován svůj program na následující dny. Také máte doplněny aktivity a relaxační procedury. Nyní vás čeká večeře a potom šest hodin spánku. Mohu vám ještě nějak pomoci?“

„Jste velmi laskavá, je to vše,“ řekl nepřítomně AirWolf.

„Nyní mě prosím následujte. Máte společnou večeři s ostatními konzuly.“

Ostatních šest konzulů bylo podle AirWolfa skutečnou elitou Země. Zástupce rady představil jednotlivé konzuly a jejich poslání na této misi. TrueBalance znala a vnímala dokonale hodnotu věcí, služeb, prakticky čehokoliv. EarthValue velmi věrně znala potřeby Země a lidstva. Pointer byl muž, jehož dovedností bylo vracet diskuzi k tématu a držet hlavní linii.

Insider měl svou dokonalou znalost technologií a jejich užitku, hodnoty a poslání. LeanTime byla expertem na konspirační teorie a jejich rozlišení či nalezení případných podobností. MindTrail byla žena s neskutečnou pamětí a schopností kdykoliv vyvolat vzpomínku či historický fakt s neskutečnou přesností. a nakonec AirWolf, který byl prezentovaný jako konzul, který měl mít poslední slovo při obchodním jednání s Ramanaky.

Ten večer se však jako řečník neprojevil. Nemluvil vůbec. Byl zadumaný a přemýšlel nad celou transakcí.

Po večeri ho Rain doprovodila do pokoje. Unavený po náročné cestě a po množství informací z rady měl touhu okamžitě usnout a přesně odměřených šest hodin odpočívat. Oči se mu zavíraly. Cítil, jak se tělo uvolňuje a přichází spánek.

... náhle se ozvalo rozbití hrnku o podlahu.

„Co se stalo?“ zeptala se rozespale Terry.

„Jane asi rozbila hrnek,“ odpověděl bezmyšlenkovitě James.

„Co se to sakra děje?“

„No tak se na ni nezlob, byl to jen hrnek.“

„To nemyslím,“ řekl James a vstal z postele.

Otevřel okno a zhluboka se nadechl.

„Co je? Není ti dobře?“ zeptala se udivená Terry.

„Já, no... wau, měl jsem pěkně divný sen!“ řekl ve snaze se probrat. „Byl jsem konzulem na Prime 12, vesmírné stanici, a měl jsem společně s partou elitních lidí udělat nějaký obrovský obchod mezi soustavami planet. Však jsem ti to vyprávěl včera ráno. Dnes to normálně pokračovalo.“

„Včera?“ podivila se Terry. „Včera jsi mi nemohl nic říct. Ráno jsem vůbec nebyla doma.“

„Cože?“ podivil se James. „Včera ráno jsem měl sen, vyprávěl jsem ti o tom.“

„Ne, nevyprávěl,“ řekla pobaveně.

„Jane,“ zavolal James.

„Promiňte, fakt moc promiňte,“ zaslechl hlas od spolubydlící, když se blížil do kuchyně.

„Nerozbilas náhodou hrnek i včera?“

„No dovol! Mně se to stane jednou za sto let! Zase tak moc se snad nestalo, jasný?“

„Klid,“ podivil se. „Jen se ptám. v pohodě?“

„Jo, dobrý. Promiň,“ řekla Jane a začala zametat stěpy.

„Co se sakra děje?“ zeptal se sám sebe.

„Jdu si zaběhat,“ řekl, když se oblékl, a vyběhl ven.

Během trasy k hvězdárně se snažil vybavit si co nejvíce detailů. Jak se jmenovali ostatní konzulové, hlavní radní, jeho asistentka.

„Pointer, EarthValue, TrueBalance, LeanTime, jak se jmenovali ostatní? Ten chlap, co nám o tom říkal, byl Branholm, Brinham, Bernhaim. Určitě Bernhaim. Moje asistentka se jmenovala Rain. Určitě. a nebyla to asistentka, ale

konzultantka. To je to slovo.

Pamatuji si až moc konkrétních věcí na to, že to byl jen sen.“

Doběhl do obchodu, kde nakoupil na tousty, nevonící vložky pro Terry a ještě nějaké ovoce.

„Jak jsi věděl, že mám chuť na tousty?“ zeptala se ho manželka, když přišel domů.

„Věděl jsem to, protože sis o to řekla, nevzpomínáš si?“

„Neřekla, vyletěl jsi jako střela. Psala jsem ti zprávu, ale telefon máš na stole.“

„Tohle už je fakt divný,“ řekl si v duchu a raději si dal studenou sprchu.

Nesnášel studenou sprchu. Mnohem raději se nahříval. Doufal však, že ho studená voda probudí, on si uvědomí, že měl jenom divný sen. Probere se a všechno bude šlapat jako hodinky. v ledové vodě si vzpomněl, že si potřebuje udělat přípravu na zítřejší schůzky kvůli textaření s novými klienty. Vzápětí si uvědomil, že už to dělal včera. Že by dnes mělo být pondělí, ale vše vypadá jako neděle?

Ještě mokrý vyběhl ze sprchy, aby otevřel notebook s připravenými podklady na schůzku. Vyťukal heslo, otevřel dokument a ztuhl. Všechna včerejší práce byla pryč.

„Já jsem si to snad neuložil,“ zanádal si. „Takže znovu, no to snad ne!“

„Co se děje?“ zeptala se Terry zcela bez legrace. „Fakt vypadáš, že je něco špatně.“

„Ach jo, neuložil jsem si včerejší práci.“

„Tu co jste dělali se Stevenem pro toho nového klienta?“

James bez odpovědi klikl na vedlejší složku a otevřel soubor, který připravovali se Stevenem. Veškerá data v něm byla. Nechyběla ani čárka.

„To je v pořádku,“ zamumlal.

„No tak vidíš, jaká další práce by ti měla chybět? Včera ses od něj vrátil pozdě a už jsi počítač nezapínal.“

„Tohle je zmatek. Nechápu nic,“ řekl znechuceně, když se sesunul na židli. „Řekni mi, jak je možné, že jsem včera, ještě včera, prožil celou neděli s tebou. Vařili jsme si, dívali jsme se na film. Potom mám noc, kdy se mi zdá o nějaké vesmírné stanici, neskutečně živý sen, a dnes se probudím a je zase neděle. Jdu běhat, nakoupím na tousty a vložky, o které sis neřekla a nikdy neříkáš, bylo to snad poprvé, co jsem ti něco takového kupoval a ... Co se to sakra děje?“

„Možná už je tvoje fantazie tak květnatá, že nerozeznáš sen od plánu a od reality. Možná se ti to všechno jen zdálo.“

„Možná, ale můžu ti říct, že je to vážně mimo. Už ani nevím, kdo jsem a čím jsem.“

Terry udělala dva kroky k posteli. Její noční košile sjela k zemi. Podívala se na Jamese a usmála se.

„Rozhodně je jasné, že jsi můj.“

Nedokázal své krásné ženě odolat.

Po nádherné chvíli společně usínali. James cítil, jak přichází spánek, a přál si, aby se všechny ty podivné sny vytratily a on byl zase v pohodě.

„Konzule AirWolfe, již je čas vstávat,“ ozval se příjemný ženský hlas.

AirWolf se posadil na posteli. Podíval se z okna do vesmíru.

„Co je tohle za sny?“ zeptal se sám sebe.

Rozhlédl se po prostoru a promluvil k televizi, kde viděl tvář Rain: „Ve vesmíru se asi neříká dobré ráno, mám pravdu?“

„Pravděpodobně ne, pane,“ řekla Rain. „Leda byste právě teď bydlel v Tokiu, tam je sedm hodin ráno a svítá.“

„Jaký je dnes program?“ zeptal se netečně.

„Za deset minut máte snídani s konzulem Pointerem, pane. Následně se sejdete s TrueBalance, LeanTime a na oběd jdete s EarthValue. Další schůzku máte po obědě s MindTrail a následně s konzulem Insiderem. Po schůzkách máte relaxační masáž a následně společnou večeři se všemi konzuly.“

„Jdu si dát sprchu. Setkáme se u snídani s Pointerem.“

„Budu vás očekávat v zasedací lóži, pane.“

Pointer byl, upřímně řečeno, otravný. Uměl sice skvěle vystihnout podstatu debaty, ale na druhou stranu jí nedával žádnou volnost. AirWolf celých pětáctýřicet minut trpěl nudou. Vybízela Pointera, aby mluvil on. Pokládal mu otázky a Pointer se neustále vyptával, proč se ptá právě na tohle a ne na něco jiného.

TrueBalance byla mnohem zajímavější. Rozhovor s ní byl volnější a přirozený. Dokázala vyvažovat pracovní i osobní